

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Ladislava Hejtmánka a soudkyně JUDr. Hany Kadaňové, Ph.D. a JUDr. Naděždy Treschlové ve věci

žalobce:

██████████, narozený ██████████,

bytem ██████████

zastoupen advokátem ██████████

sídlem ██████████

proti

žalovanému: **Ministerstvo životního prostředí,**

sídlem ██████████

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 3. 2016, č. j. 2495/500/14, 72120/ENV/14

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Shodu s prvopisem potvrzuje: M. L.

Odůvodnění

1. Žalobce se žalobou podanou k Městskému soudu v Praze domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 3. 2016, č. j. 2495/500/14, 72120/ENV/14 (dále též „*napadené rozhodnutí*“) a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení. Shora označeným rozhodnutím žalovaného bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí České inspekce životního prostředí, Oblastního inspektorátu Praha, oddělení ochrany lesa (jako správního orgánu prvního stupně, dále též „*správní orgán prvního stupně*“) ze dne 26. 8. 2014, č. j. ČIŽP/41/OOL/SR01/1405332.005/14/PJI (dále též „*prvostupňové rozhodnutí*“). Prvostupňovým rozhodnutím byla žalobci dle ust. § 4 písm. a) zákona č. 282/1991 Sb., o České inspekci životního prostředí a její působnosti v ochraně lesa (dále též „*zákon o ČIŽP*“) uložena pokuta ve výši 300.000 Kč, a to za ohrožení životního prostředí v lesích, kterého se žalobce dopustil tím, že v březnu 2014 nechal na jižní a jihovýchodní hranici lesního pozemku parc. č. X v k. ú. X bez vědomí a souhlasu dotčených orgánů navézt zeminu z výkopových prací na celkové souvislé ploše 950 m², přičemž mocnost navezené vrstvy výkopového materiálu se pohybovala v rozmezí od 0,5 m až 2 m a navíc při této nedovolené činnosti došlo u 15 stromů k zahrnutí bazálních částí kmenů. Dále byla žalobci prvostupňovým rozhodnutím uložena povinnost nahradit náklady řízení ve výši 1.000 Kč podle ust. § 79 odst. 2 a 5 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „*správní řád*“) a v souladu s ust. § 6 odst. 1 vyhlášky č. 520/2005 Sb.
2. Žalobce v žalobě, ve znění doplnění ze dne 18. 10. 2019, namítal, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nesprávné vedení správního spisu. Dle žalobce ve správním spisu chybějí letecké snímky z roku 2013, na nichž má být zachycen původní stav předmětného pozemku a které byly dle prvostupňového rozhodnutí ČIŽP uveřejněny na internetových stránkách www.cuzk.cz. Na tyto snímky je přitom odkazováno v prvostupňovém rozhodnutí a stejně tak i v zápisu z inspekčního šetření ze dne 27. 3. 2014. Dle žalobce snímky představují klíčový důkaz pro srovnání dřívějšího a současného stavu, z něž prvostupňový orgán učinil závěry o údajném ovlivnění vodního režimu v bezprostředním okolí navážky. Jelikož prvostupňový orgán vedl správní spis v části týkající se zachycení stavu v roce 2013 pouze odkazem na internetové stránky, zatížil své rozhodnutí vadou vedoucí k nepřezkoumatelnosti rozhodnutí. Žalovaný se dle žalobce s touto námitkou v napadeném rozhodnutí nevypořádal. Žalovaný měl prvostupňové rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost zrušit. K otázce dokazování obsahem dokumentů dostupných pouze z internetových stránek žalobce odkázal na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 4. 2011 č. j. 1 As 33/2011-58.
3. Žalobce dále namítal, že žalovaný nesprávně posoudil námitku likvidačního charakteru pokuty, když žalovaný v napadeném rozhodnutí k této námitce pouze uvedl, že předložené daňové přiznání nic nevypovídá o dalších majetkových poměrech žalobce, žalobce svou majetkovou situaci nedoložil a předmětná pokuta představuje 6 % maximální výše pokuty a je tedy nízká a přiměřená. Dle žalobce procentuální vyjádření výše uložené sankce ve vztahu k její maximální výši nic nevypovídá o tom, zda má taková pokuta likvidační charakter, či nikoli. K tomu žalobce odkázal na usnesení Nejvyššího správního

soudu ze dne 20. 4. 2010, č. j. 1 As 9/2008-133. Žalobce pro posouzení svých majetkových poměrů předložil žalovanému přiznání k dani z příjmů za rok 2013, ve kterém byla jako základ daně uvedena částka 538.185 Kč, a uvedl, že pečuje o dvě malé děti, tedy dle žalobce výše uložené pokuty přesahuje možnosti žalobce uhradit pokutu z běžných příjmů. Dle žalobce tak nelze bez bližšího odůvodnění zpochybňovat relevanci daňového přiznání. Žalovaný si měl v případě nedostatečnosti daňového přiznání opatřit příslušné údaje vlastní činností, či je stanovit v nezbytném rozsahu odhadem. Dle žalobce je sankce 300.000 Kč pro průměrného občana České republiky mimořádně vysoká a správní orgán by měl *a priori* předpokládat, že taková pokuta může mít likvidační charakter, nejsou-li mu známy zvláštní okolnosti o majetkových poměrech dotčené osoby, z nichž by mohl správní orgán učinit závěr, že v daném případě nehrozí likvidační charakter pokuty.

4. Žalobce dále namítal, že došlo k porušení zásady legitimního očekávání (§ 2 správního řádu), k ignorování dosavadní rozhodovací praxe při ukládání pokut za stejné správní delikty. Ve věci je třeba při respektování zásady legitimního očekávání vycházet z kontinuity a ustálené praxe; přitom žalobce odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 3. 2010, č. j. 1 Afs 58/2009-541, a ze dne 12. 8. 2004, č. j. 2 Afs 47/2004-83. Rozhodovací praxe dle žalobce není interní věcí správního orgánu, má externí dopady. Správní orgán je správní praxí vázán, přičemž vázanost se do jisté míry objektivizuje ve finálním výstupu správního orgánu. Dle žalobce tak může představovat i limit správního uvážení. Žalobce v žalobě uvedl soupis případů, které našel na webových stránkách www.cizp.cz a které taktéž uvedl ve svém odvolání:

- a) obec Měník, právnická osoba, pokuta 100 000 Kč, porušení § 4 písm. a) zákona o ČIŽP, § 13 odst. 1 a § 20 odst. 1 písm. b) a § 20 odst. 1 písm. o) lesního zákona, právní moc rozhodnutí dne 22. 5. 2009; vlastník lesa neoprávněně využil lesní půdu k jiným účelům než pro plnění funkce lesů, vlastník lesa souhlasil s navážkou výkopové zeminy na část pozemku a též objednal navezení a rozhrnutí výkopové zeminy na předmětném lesním pozemku a neodstranil navezené odpady. Nicméně v případě dotčeného pozemku nebyla na rozdíl od dané věci zjištěna přítomnost odpadu. Odpad tvořil 10 až 20 %, včetně nebezpečného odpadu (betonové trubky a jiné betonové části, plasty, zbytky chemikálií atd.); pokuta ale dle žalobce byla uložena třikrát menší a navážka byla zjištěna na ploše výrazně větší než v posuzovaném případě (na ploše asi 4 000 m²);
- b) soukromý lesní pozemek v k. ú. X, fyzická osoba, pokuta 50 000 Kč, po odvolání snížena na 30 000 Kč, porušení § 4 písm. a) zákona o ČIŽP, § 13 odst. 1 a § 20 odst. 1 písm. b) lesního zákona, právní moc rozhodnutí dne 10. 12. 2009; účastník řízení neoprávněně používal lesní půdu k jiným účelům než pro plnění funkcí lesa, když v období od prosince 2008 do února 2009 prováděl v rámci obnovy sousedního rybníka terénní úpravy na ploše 0,38 ha a v části lesního pozemku v k. ú. X provedl stavbu oplocení pozemku; dle žalobce byla výše pokuty s posuzovanou pokutou zcela nesrovnatelná, přestože byl skutek podstatně rozsáhlejší;
- c) právnická osoba, pokuta 50 000 Kč, porušení § 4 písm. a) zákona o ČIŽP, § 20 odst. 1 písm. b) lesního zákona, právní moc dne 5. 9. 2009; účastník navezl výkopovou zeminu (360 t) bez příslušného povolení, bez souhlasu a vědomí vlastníka pozemku; dle žalobce byla pokuta s posuzovanou pokutou výrazně nižší, přestože byl skutek výrazně rozsáhlejší;

- d) právnická osoba, pokuta 150 000 Kč, právní moc rozhodnutí 3. 5. 2008; za poškození a zničení skupiny dřevin rostoucích mimo les, k čemuž došlo navezením přibližně 20 000 m³ výkopové zeminy o mocnosti dosahující 20 m, čímž došlo k poškození a zničení bez povolení skupiny desítky až stovky stromů a stovky m² křovin rostoucích na pozemcích ve vlastnictví městyse Okříšky;
 - e) Prostějov – soukromý lesní pozemek v k. ú. X, fyzická osoba, pokuta 120 000 Kč, porušení § 4 písm. a) zákona o ČIŽP, § 11 odst. 4, § 13 odst. 1, § 20 odst. 1 písm. b), § 20 odst. 1 písm. o) lesního zákona, právní moc rozhodnutí 17. 11. 2011; účastník ohrozil životní prostředí v lesích, když v rámci nepovolených terénních úprav dal jako vlastník pozemku pokyn umístit na lesní pozemek koncem roku 2010 navážku (představující výkopovou zeminu určenou k překrytí komunálního odpadu na sousedních nelesních pozemcích, kamení a komunální odpad) a došlo tak k překrytí plochy přibližně 2 179 m²; také došlo k vnesení látek (navážky) do životního prostředí, které jsou svou podstatou cizorodé pro dané prostředí;
 - f) právnická osoba, pokuta 450 000 Kč, porušení § 4 písm. a) zákona o ČIŽP, § 11 odst. 4 a § 13 odst. 1 lesního zákona; účastník řízení ohrozil životní prostředí v lesích, když neoprávněně použil lesní půdu k jiným účelům než pro plnění funkcí lesa; účastník bez povolení v období od roku 2001 do současnosti na souvislé ploše přibližně 4,82 ha realizoval těžební činnost (těžba písku, deponie a přístupové cesty);
 - g) soukromý lesní pozemek v k. ú. X, obec Praha, fyzická osoba, pokuta 120 000 Kč, která byla udělena dvěma spoluvlastníkům (každému po 60 000 Kč), porušení § 4 písm. a) zákona o ČIŽP, § 11 odst. 4, § 13 odst. 1 lesního zákona; účastníci ohrozili životní prostředí v lesích, když ve druhé polovině roku 2010 na lesní půdě postavili budovu s plochou 330 m², bez toho aby byl dotčený lesní pozemek dočasně nebo trvale odňat z pozemků určených k plnění funkcí lesa;
5. Žalobce dále uvedl, že dle rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 30. 12. 2015, č. j. 9 A 123/2012-71, byla jednomu ze spoluvlastníků pozemku správním orgánem uložena pokuta ve výši 1.000 Kč za správní delikt podle § 4 písm. d) zákona o ČIŽP, a to za nesplnění opatření, jímž bylo spoluvlastníkovi pozemku uloženo ve stanoveném termínu zalesnit na lesním pozemku holinu o výměře 0,24 ha a holinu o výměře 0,28 ha, přičemž maximální výše pokuty byla také v tomto případě 5.000.000 Kč. Žalobce uzavřel, že se žalovaný s namítanou excesivní výší pokuty s ohledem na dosavadní rozhodovací praxi dostatečně nevypořádal. Žalobce uvedl, že si je vědom nutnosti individuálního posouzení každého případu, nicméně správní orgán nemůže zcela ignorovat svoji dosavadní rozhodovací praxi v obdobných případech. Dle žalobce je exces ještě větší, když takto extrémní pokuta byla uložena za jeden skutek třem spoluvlastníkům dotčeného pozemku, které jsou osobami blízkými.
6. Žalobce dále namítal, že došlo k porušení zásad individualizace a proporcionality, když nedošlo k zohlednění, že za jeden skutek byla uložena současně stejně extrémně vysoká pokuta třem spoluvlastníkům dotčeného pozemku, kteří jsou osobami blízkými, a to konkrétně otci žalobce a bratrovi žalobce; každý ze spoluvlastníků vlastní ideální podíl o velikosti 1/3 předmětného pozemku. Souhrnná pokuta v celkové výši 900.000 Kč postihla jednu rodinu a je třeba ji vnímat jako celek, nikoli každou zvlášť. Nezohlednění

této skutečnosti má za následek rozpor s požadavkem ust. § 2 odst. 4 správního řádu. Dle žalobce se negativní důsledky jedné události, která je posuzovaná jako správní delikt, nezvětší v závislosti na počtu vlastníků, kteří k takové činnosti dali souhlas; negativní následek zůstává stejný. Žalovaný dle žalobce nezohlednil, že žádný ze spoluvlastníků nemůže sám o sobě rozhodovat o společné věci, k rozhodování je třeba nadpoloviční, resp. dvoutřetinový souhlas spoluvlastníků (podle podílů). I z tohoto důvodu není možné každému spoluvlastníkovi ukládat pokutu ve výši, jaká by byla uložena jedinému vlastníku pozemku (rozhodujícímu o nakládání s věcí samostatně). Dle žalobce měl správní orgán při ukládání pokut zohlednit různé majetkové poměry spoluvlastníků, nikoli uložit pokutu každému ze spoluvlastníků paušálně, ve stejné výši.

7. Žalobce dále namítal, že skutková zjištění nemají oporu v provedeném dokazování. Žalobce k rozsahu návozu zeminy na předmětném pozemku uvedl, že z fotografií, které měly být pořízeny na místě samém, není možné rozpoznat skutečnou velikost plochy dotčeného pozemku zasaženého návozem zeminy a ani jeho výšku, když rozsah návozu by bylo možno ověřit pouze tak, že by na dotčených plochách při pořizování fotografií návozu bylo měřidlo, nebo by bylo stanoveno měřítko jako poměr zmenšení délky na fotografii ke skutečnosti. Navíc správní orgán prvního stupně dle zápisu z inspekčního šetření stanovil rozsah návozu odhadem; přesnost jeho závěrů je tak jednoznačně vyloučena. Dle žalobce je nepřijatelné, aby žalovaný až v odvolacím řízení, mimo dokazování ve správním spisu, žalobci dodatečně sdělil, jakými důkazními prostředky byl učiněn odborný závěr o velikosti návozu zeminy. Tímto postupem žalovaný žalobci znemožnil se k takovému podkladu ve správním řízení vyjádřit. Dle žalobce tak skutečnost, že se záznam o měření nestal součástí správního spisu, činí prvostupňové rozhodnutí nepřezkoumatelným. Žalobce dále (opětovně) namítal, že ve spise absentuje obsah leteckých snímků, pořízených v roce 2013, jež mají zachycovat původní stav předmětného pozemku. Ve správním spise tak chybí podklad pro učinění závěru o ovlivnění vodního režimu v bezprostředním okolí navážky. Žalobce dále namítal, že správní orgán prvního stupně bez provedení odborného hodnocení složek navezené zeminy (zda je v ní přítomna humusová vrstva, či nikoli), došel k závěru, že právě kvůli absenci humusové vrstvy je deponovaná výkopová zemina naprosto nevhodná pro pěstování lesních dřevin. Takové posouzení vhodnosti návozu nelze učinit pouze na základě optického vjemu, ale dle odborného posouzení ve formě rozboru uložené zeminy. Správní orgán tak porušil ust. § 52 správního řádu. Žalobce s odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu, č. j. 5 As 126/2011-68, uvedl, že ve věci řízení o uložení pokuty za správní delikt leží důkazní břemeno na správním orgánu. Dle žalobce s odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu, č. j. 4 Ads 44/2010-132, je třeba důkazní prostředky, které nesplňují dostatečnou míru konkrétnosti, jednoznačnosti a průkaznosti, odmítnout jako nevyhovující.
8. Žalobce dále namítal, že ve vztahu k výroku prvostupňového rozhodnutí o zahrnutí bazálních částí 15 stromů, je napadené rozhodnutí nesrozumitelné a zmatečné. V prvostupňovém rozhodnutí je na jedné straně ve výroku uvedeno, že při nedovolené činnosti mělo dojít u těchto 15 stromů k zahrnutí bazální části kmenů, ovšem v napadeném rozhodnutí žalovaný uvedl, že zahrnuté bazální části kmenů 15 stromů nejsou předmětem vedeného správního řízení; popis těchto zahrnutých stromů je popisem jednoho z následků protiprávní činnosti účastníka na předmětném pozemku

spočívající v deponii výkopové zeminy na předmětný pozemek. Správní orgán prvního stupně v rámci výroku jako součást popisu správního deliktu učinil také zahrnutí bazálních částí předmětných 15 stromů, a tedy takový následek by měl být předmětem správního řízení o správním deliktu a měl by být přezkoumatelný v odvolacím řízení. Žalobce tak upozornil na rozpor mezi výrokem prvostupňového rozhodnutí a odůvodněním napadeného rozhodnutí. Žalobce k tomu odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 2. 2005, č. j. 3 Ads 21/2004-55, podle kterého musí výrok rozhodnutí o jiném správním deliktu obsahovat popis skutku, uvedení místa, času, způsob spáchání, případně také další skutečnosti tak, aby nemohl být zaměněn s jiným. Žalovaný tak žalobci odňal právo na přezkum správního rozhodnutí v plném rozsahu v rámci odvolacího řízení. Žalobce z rozsudku Nejvyššího správního soudu dále dovozoval, že za nesrozumitelné je třeba považovat rozhodnutí, jehož výrok je vnitřně rozporný, či obsahuje rozpor mezi výrokem a jeho odůvodněním.

9. Žalobce dále namítal, že žalovaný nesprávně posoudil obsah souhlasného prohlášení spoluvlastníků předmětného pozemku ze dne 28. 5. 2014. Žalobce uvedl, že nesouhlasí se závěrem žalovaného, že k navážení a deponování výkopového materiálu došlo se souhlasem všech spoluvlastníků pozemku a že dal-li účastník pokyn k přesunu zeminy z pozemku parc. č. X, v k. ú. X, projevil vůli použít dotčený lesní pozemek v rozporu s lesním zákonem. Dle žalobce se ani on, ani jiný spoluvlastník na návozu zeminy nepodílel. Žalobce uvedl, že důvodem souhlasu s navázkou zeminy bylo provedení opravy hráze poškozené nutriemi. Dle žalobce ze souhlasu a pokynu žalobce nevyplývá, v jakém rozsahu s navezením zeminy souhlasil; z obecného projevu vůle nelze dovodit souhlas s použitím dotčeného lesního pozemku v rozporu s lesním zákonem. Stejně tak nelze činit závěr o úmyslném jednání. Rozsah navezené zeminy není nijak určen. Správní orgán se zcela nezabýval tím, do jaké míry se ze strany subjektu navázejícího zeminu jednalo o excus, či do jaké míry se souhlas vztahoval na skutečně navezené množství zeminy. Dle žalobce se přitom k základním znakům úmyslného jednání řadí kladný volní vztah žalobce k zamýšlenému negativnímu následku. Dle žalobce v případě, kdy by se pokyn nebo souhlas vztahoval k jednání vykazujícímu znaky správního deliktu, nemohlo by se jednat o platný projev vůle; nemohl by být relevantní ve vztahu k osobě provádějící návoz zeminy, tudíž by nemodifikoval odpovědnost subjektu realizujícího navážku zeminy. Dle žalobce mohlo ke skutečnému použití lesní půdy dojít teprve až skutečným navezením zeminy na pozemek plnící funkci lesa, neboť až tehdy došlo ke skutečnému užití předmětného pozemku. Nicméně žalobce se protiprávního jednání spočívajícího v používání lesní půdy nemohl dopustit, když žádnou zeminu na dotčený pozemek sám nedovezl. Správní orgán nezkoumal a ani neprokazoval, kdo zeminu na pozemek uložil; spokojil se s provedením důkazu obsahem souhlasu a pokynu spoluvlastníků. Projevem vůle, svolením, aby na dotčený pozemek byla navezena zemina, který byl učiněn v nespecifikovaném rozsahu, nemohlo dojít k ohrožení životního prostředí v lesích, které představuje nezbytnou podmínku pro odpovědnost za správní delikt dle ust. § 4 písm. a) zákona o ČIŽP. Poškozováním životního prostředí je zhoršování stavu znečišťováním nebo jinou lidskou činností nad míru stanovenou zvláštními předpisy (§ 8 odst. 2 zákona č. 17/1992 Sb., o životním prostředí). Dle žalobce se v případě souhlasu s navezením zeminy sice jedná o projev vůle, nicméně se nejedná o lidskou činnost v pravém slova smyslu, která by mohla přímo ohrozit nebo poškodit životní prostředí.

10. Žalovaný s podanou žalobou nesouhlasil, označil ji jako nedůvodnou a navrhoval její zamítnutí. Dle žalovaného je namítaná nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí pro nesprávné vedení správního spisu v souvislosti s absencí leteckých snímků z roku 2013 (dostupných na internetových stránkách www.cuzk.cz) mylná a zavádějící. Tvrzená dokumentace nepředstavovala rozhodující důkaz pro posouzení deliktního jednání žalobce. Konfrontace předchozího a pozdějšího stavu z fotomap nebyla v dané věci klíčová. V řízení byla nepochybně zjištěna, včetně negativních následků, žalobcova protiprávního jednání, z čehož je zřejmé, jaké změny a v jakém rozsahu v území činnost způsobila (zejména to vyplývá z fotografické dokumentace po nezákonném zásahu, kdy byly zatopeny živé mladé stromy, což svědčí o zvýšené hladině vody). Nebylo tak již třeba detailního zkoumání předchozího stavu z mapových podkladů. Dle žalovaného lze na absenci leteckých snímků nahlížet jako na porušení pořádkových povinností při vedení spisu, které nemohlo mít vliv na napadené rozhodnutí. Žalobce nebyl na svých právech zkrácen, neboť z oznámení o zahájení řízení a ze zápisu z inspekčního šetření ze dne 27. 3. 2014 byl vyrozuměn o tom, že správní orgán prvního stupně bude zkoumat předešlý stav lokality, a mohl se tak k věci vyjádřit, či ji rozporovat. Žalovaný nesouhlasil se zmíněným odkazem žalobce na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 4. 2011, č. j. 1 As 33/2011-58, podle kterého mj. může být obsah internetové stránky vzhledem k povaze internetu (a také obvykle je) proměnlivý v čase. Dle žalovaného toto neplatí pro mapové podklady dostupné na geoportálu zřízeném Českým úřadem zeměměřičským a katastrálním. Podle žalovaného tak nelze hovořit o znemožnění soudního přezkumu napadeného rozhodnutí ve smyslu § 75 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále též „s. ř. s.“). Dle žalovaného je webová aplikace (portál <http://geoportal.cuzk.cz/geoprohlizec/>) nepřetržitě veřejně přístupná bez jakékoli obsahové změny, obsah mapových podkladů se nemění a je archivován. Zobrazování snímkování dle roku pořízení představuje jednu ze základních funkcí; v aplikaci je tak možné porovnat vývoj sledované lokality v čase. Takové porovnávání slouží k odstranění pochybností v rámci soukromoprávních vztahů a je taktéž využíváno ve správních (příp. soudních řízeních), a to orgány veřejné moci. Předmětné fotografické mapové podklady jsou v době rozhodování správních orgánů a také nyní (v době soudního řízení) volně dostupné v totožném znění, ze kterého správní orgány při svém posouzení věci vycházely.
11. Žalovaný k námitce žalobce nesprávného posouzení likvidačního charakteru pokuty uvedl, že se touto námitkou ve svém rozhodnutí zabýval (konkrétně na str. 11 napadeného rozhodnutí). Žalovaný označil jako zavádějící tvrzení žalobce, že by námitku přešel s tím, že uložená sankce představuje pouze 6 % z maximální možné výše sankce. Dle žalovaného bylo takového odkazu použito pouze podpůrně; hlavním argumentem dle žalovaného bylo, že pokuta nepředstavuje nepřiměřený zásah do majetkových poměrů žalobce. Žalovaný se majetkovou situací žalobce řádně zabýval; v úvahu vzal předložené daňové přiznání a z veřejně dostupných zdrojů zjistil, že žalobce je spoluvlastníkem několika nemovitostí, a to jenom v rámci k. ú. X. Žalovaný uvedl, že relevantnost daňového přiznání nezpochybňoval, pouze uvedl, že celkové majetkové poměry (žalobce) o likvidační výši pokuty nesvědčí. Dle žalovaného jsou příjmy žalobce pouze jednou z rozhodných skutečností při hodnocení celkové majetkové situace; k tomu žalovaný odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 4. 2015, č. j. 4 As 236/2014-85. Žalovaný dále uvedl, že podle údajů z katastru nemovitostí žalobce vlastní spoluvlastnické

13. Žalovaný k námitce porušení zásad individualizace a proporcionality uvedl, že žalobcova představa, podle které se negativní důsledky posuzované události nezvětšují tím, jak se zvyšuje počet spoluvlastníků, kteří dali s činností souhlas; tato představa není souladná s pojetím ukládání trestních sankcí. Dle žalovaného je uložena sankce ryze osobní povahy a jejím účelem není odčinění vytykané činnosti. Žalovaný upozornil, že v případě dovedeného *ad absurdum* by značný počet spoluvlastníků vedl k ukládání bagatelních postihů, které by zjevně nenaplňovaly účel postihu (princip generální a individuální prevence). Dle žalovaného skutečnost, že v posuzovaném případě jsou pokuty ukládány osobám blízkým, neznamená, že jednotlivé sankce v součtu dopadnou do majetkové situace těchto uvedených osob společně. Dle žalovaného vychází pojetí institutu osob blízkých (z hlediska trestně i soukromoprávního) ze splnění formálních požadavků, alespoň v případě vazeb mezi žalobcem a zmiňovanými osobami blízkými ([REDACTED] a [REDACTED]). Žalobcův poukaz na jeho rodinné vazby je nicméně zcela neurčitý; dle žalovaného lze naopak usuzovat, že spoluvlastníci nesdílejí společnou domácnost, neuspokojují své životní potřeby společně a mají vlastní zdroje příjmů. Dle žalovaného nebyl kumulativní účinek uložených pokut žalobcem prokázán a ani jej správní orgán nemohl z okolností případu usuzovat. Dle žalovaného se podařilo nalézt optimální řešení splňující účel uložených trestů. Žalovaný dále shledal jako irelevantní skutečnost, že spoluvlastník nemůže o věci samostatně rozhodovat; na předmětném jednání se podíleli všichni spoluvlastníci. Dle žalovaného se ve správním trestání neaplikují ustanovení o trestní součinnosti, náhled žalobce je tak v zásadním rozporu s pojetím spolupachatelství, resp. souběžného spáchání správních deliktů, podle kterého se čin každého ze spolupachatelů posuzuje tak, jako by jej spáchal sám, a proto se mu přičítá celý rozsah činu i následku. Při společném protiprávním jednání zjevně nejde o souhrn dílčích útoků všech pachatelů.
14. Žalovaný k námitce žalobce, že skutková zjištění nemají oporu v provedeném dokazování, uvedl, rozsah nepovolené deponie je dostatečně zdokumentován, a to podrobnou fotodokumentací navážky. Žalovaný shledal jako nadbytečný a neodůvodněný požadavek žalobce, aby bylo při pořizování fotodokumentace opatřeno měřidlo; smysluplné by to bylo v případě fotografování objektů s jednotným pozadím, nebo objektů nějakým způsobem atypických. V posuzované věci je část krajiny zachycena z dostatečné blízkosti v řádu několika desítek fotografií, z nichž lze bez potíží určit výšku a šířku deponie. Standardní metodou pro zjišťování vzdáleností, která je běžně používána při terénních šetřeních, je měření laserovým dálkoměrem. Navážka je lokalizována [REDACTED] a popsána v zápise z inspekčního šetření a odpovídá i mapovým podkladům k předmětnému pozemku. Nadto je objektivita zjištěných skutečností zajištěna tím, že se místního šetření zúčastnili také zástupci Městského úřadu Kolín, odboru životního prostředí a zemědělství, jež skutková zjištění při místním šetření stvrdili podpisy.
15. Žalovaný k rozporovanému skutkovému závěru o ovlivnění vodního režimu v bezprostředním okolí navážky odkázal již na předchozí část svého vyjádření. Žalovaný k námitce žalobce ohledně neprovedení rozboru navezeného materiálu uvedl, že nevhodnost navezené zeminy pro pěstování lesních dřevin je zcela evidentní ze samotného charakteru navezeného materiálu, množství [REDACTED] a způsobu navážky. Tato navezená zemina pochází z výkopových prací stavby kanalizační sítě, tedy z nižších vrstev půdy s

absencí humusu a vysokým podílem kamenitého skeletu. Dle žalovaného by tak pořízení rozboru bylo zjevně nadbytečné.

16. Žalovaný k námitkám žalobce ohledně použité formulace v napadeném rozhodnutí, že poškození 15 ks stromů není předmětem správního řízení, uvedl, že touto formulací mělo být vyjádřeno, že takové poškození není znakem skutkové podstaty, jež svým jednáním žalobce naplnil. Správní orgán tuto skutečnost nevzal jako rozhodující pro závěr, zda došlo ke spáchání správního deliktu, či při stanovení výše pokuty. Dle žalovaného je třeba při posouzení nesrozumitelnosti zkoumat napadené rozhodnutí i prvostupňové rozhodnutí jako celek. Dle žalovaného by zmatečnost výroku prvostupňového rozhodnutí nezpůsobila ani skutečnost, pokud by zmínka o zahrnutí kmenů u 15 stromů byla nadbytečná; ve výroku rozhodnutí je podstata protiprávního jednání zcela jednoznačně specifikována, a to co do povahy a místa, času.
17. Žalovaný k námitkám žalobce ohledně nesprávného právního posouzení obsahu souhlasného prohlášení spoluvlastníků uvedl, že z obsahu předmětného čestného prohlášení vyplývá, že se žalobce dohodl se stavební společností [REDAKCE] IČO: [REDAKCE], že vytěžená zemina ze stavební činnosti v lokalitě 8RD, parc. č. X v k. ú. X, stavba X – [REDAKCE] – kNN, bude navezena na předmětný pozemek. Dle žalovaného tak žalobce jednoznačně rozhodl o návozu vytěženého materiálu a není pravdou, že by žalobce nevěděl, k jak velkému přesunu materiálu dojde. Dle žalovaného byla žalobci zřejmá informace, z jakého stavebního záměru bude materiál pocházet, neboť tato informace byla součástí dohody o přesunu zeminy, stejně tak pro jaký účel bude zemina deponována. Žalovaný označil jako nelogické tvrzení žalobce, že ze strany správních orgánů nebylo zkoumáno, do jaké míry se stavební společnost dopustila excesu; žalobce totiž stavební společnosti neudělil žádné instrukce, ani omezení. Dle žalovaného však vzhledem k okolnostem, za kterých byla dohoda uzavřena, bylo zřejmé, že následek zcela odpovídal projevu vůle žalobce. I v situaci, kdy by byl žalobcův projev vůle shledán z hlediska objemu navážené zeminy jako neurčitý, by dle žalovaného stále platilo, že předmětný návoz byl uskutečněn dle dohody o přesunu a uložení zeminy a v jejích mezích. Nejasnosti o objemu zeminy by tak dle žalovaného stejně šly k tíži žalobce.
18. Při ústním jednání konaném před soudem dne 17. 6. 2020 zástupce žalobce i žalovaný setrvali na svých dosavadních stanoviscích.
19. Z obsahu spisového materiálu předloženého žalovaným správním orgánem vylýnuly následující, pro rozhodnutí ve věci samé, podstatné skutečnosti.
20. Rozhodnutím správního orgánu prvního stupně ze dne 26. 8. 2014, č. j. ČIŽP/41/OOL/SR01/1405332.005/14/PJI, byla žalobci jako fyzické osobě uložena pokuta ve výši 300.000 Kč za spáchání správního deliktu ohrožení životního prostředí v lesích dle ust. § 4 písm. a) zákona o ČIŽP, kterého se žalobce dopustil tím, že v březnu 2014 nechal na jižní a jihovýchodní hranici lesního pozemku parc. č. X v k. ú. X bez vědomí a souhlasu dotčených orgánů navézt zeminu z výkopových prací na celkové souvislé ploše 950 m², přičemž mocnost navezené vrstvy výkopového materiálu se pohybovala v rozmezí od 0,5 m až 2 m a navíc při této nedovolené činnosti došlo u 15 stromů k zahrnutí bazálních částí kmenů. Tím došlo k neoprávněnému používání lesní

půdy k jiným účelům než pro plnění funkcí lesů a k ohrožení životního prostředí v lesích. Na předmětném pozemku došlo k porušení ust. § 11 odst. 1 a odst. 4, § 20 odst. 1 písm. b), d), m) a o) lesního zákona. Dále byla žalobci prvostupňovým rozhodnutím uložena povinnost nahradit náklady řízení ve výši 1.000 Kč podle ust. § 79 odst. 2 a 5 správního řádu a v souladu s ust. § 6 odst. 1 vyhlášky č. 520/2005 Sb.

21. Žalovaný rozhodnutím ze dne 18. 3. 2016, č. j. 2495/500/14, 72120/ENV/14, zamítl odvolání žalobce proti prvostupňovému rozhodnutí a napadané prvostupňové rozhodnutí potvrdil. Žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí nejdříve shrnul průběh správního řízení před správním orgánem prvního stupně a následně shrnul důvody odvolání žalobce proti prvostupňovému rozhodnutí. Žalovaný poté konkrétně k námitce žalobce, že přestupek nebyl spáchán, uvedl, že v případě protiprávního jednání dle ust. § 4 písm. a) zákona o ČIŽP nejde o přestupek, jelikož tak není protiprávní jednání označeno (ust. § 2 odst. 1 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů), jde tedy o jiný správní delikt.
22. Žalovaný se v odůvodnění dále zabýval námitkou žalobce, že správní orgán prvního stupně bez patřičného odůvodnění nepřijal vysvětlení [REDAKCE] (otce žalobce a současně jednoho ze spoluvlastníků předmětného pozemku), podle kterého navezená zemina sloužila k opravě hráze drobné vodní plochy zničené nutriemi a tato oprava souvisela s hospodařením s dotčeným pozemkem. K tomu žalovaný konstatoval, že bylo při inspekčním šetření zjištěno, že na předmětný pozemek byla navezena výkopová zemina v délce 150 m a šířce 5 m. Na tuto navážku navazovala další, s plošnou výměrou přibližně 220 m². Ve srovnání s drobnou vodní plochou v jižní části předmětného pozemku, jejíž hráz je dlouhá maximálně několik desítek metrů, se provedená oprava hráze, kdy byla výkopová zemina deponována v délce 150 m, jeví jako nepřiměřená. Dle žalovaného nemůže být navezení zeminy v takovém rozsahu bráno jako oprava drobné vodní plochy, ale jako terénní úprava. Dle žalovaného byl deponováním výkopové zeminy výrazně ovlivněn vodní režim na předmětném pozemku a také v jeho okolí. Vodní režim byl negativně ovlivněn zvednutím vodní hladiny a rozšířením původní plochy rybníka. Dále došlo ke znehodnocení původního půdního povrchu. Dle žalovaného jsou místa dotčená nelegálním deponováním výkopové zeminy a vodou zcela nevhodná pro pěstování lesních dřevin. Navezením zeminy z výkopových prací na předmětný pozemek tak dle žalovaného prokazatelně došlo k narušení plnění funkcí lesa, především jeho funkce hydrické a půdoochranné. Žalovaný v odůvodnění uvedl, že zjištěné skutečnosti jsou tak v rozporu s ust. § 2 písm. b) zákona č. 289/1995 Sb., o lesích a o změně a doplnění některých zákonů (lesní zákon), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „lesní zákon“); navezení zeminy z výkopových prací na předmětný pozemek není možné považovat za hospodaření souladné s lesním zákonem. Všichni tři spoluvlastníci předmětného pozemku, včetně žalobce, s navážením zeminy ze stavby Kanalizace Týnec nad Labem souhlasili a posléze dali pokyn k přesunu zeminy z pozemku parc. č. X, v k. ú. X, což vyplývá z čestného prohlášení ze dne 3. 6. 2013 a ze souhlasného prohlášení ze dne 28. 5. 2014. Navezením zeminy z výkopových prací na předmětný pozemek došlo k narušení plnění funkcí lesa, přičemž vlastník lesa je povinen při hospodaření v lese usilovat o zachování funkcí lesa dle ust. § 11 odst. 2 lesního zákona. Dle žalovaného není pro posouzení odpovědnosti žalobce za spáchání správního deliktu podle zákona o ČIŽP rozhodující, zda se jednalo o terénní úpravy provedené v souladu se zákonem č. 183/2006 Sb., o územním plánování a

stavením řádu (stavební zákon), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „stavební zákon“), nýbrž to, že navezením zeminy na lesní pozemek na základě pokynu účastníka a spoluvlastníků předmětného pozemku došlo k neoprávněnému používání lesní půdy ve smyslu § 4 písm. a) zákona o ČIŽP. Žalovaný uvedl, že žalobcovo poukázání na ust. § 20 odst. 1 písm. b) ve spojení s § 20 odst. 4 lesního zákona, které upravuje povolení výjimky ze zákazů uvedených v § 20 odst. 1 písm. a) až k) lesního zákona, neplatí pro § 20 odst. 1 písm. m) lesního zákona, podle kterého je v lesích zakázáno narušovat vodní režim; jak bylo zjištěno, k negativnímu ovlivnění vodního režimu na předmětném pozemku i v jeho okolí deponováním výkopové zeminy právě došlo. Pro posouzení odpovědnosti účastníka za spáchání správního deliktu dle zákona o ČIŽP přitom není rozhodující, že se v posuzovaném případě jednalo o drobné vodní plochy a nikoli o rybník.

23. Žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedl, že nelze souhlasit s žalobcem, že se žalobce nemohl dopustit protiprávního jednání spočívajícího v používání lesní půdy k jiným účelům než pro plnění funkcí lesa, jestliže žádnou zeminu na dotčený pozemek sám nedovezl. Žalovaný konstatoval, že ze souhlasného prohlášení ze dne 28. 5. 2014 plyne, že k navážení a deponování výkopového materiálu došlo se souhlasem všech spoluvlastníků předmětného pozemku a že žalobce svým pokynem k přesunu zeminy z pozemku parc. č. X, v k. ú. X projevil vůli použít předmětný lesní pozemek v rozporu s lesním zákonem. Žalobce není dle žalovaného plně odpovědný za správní delikt dle ust. § 4 písm. a) zákona o ČIŽP z důvodu vlastnictví předmětného pozemku, nýbrž z důvodu, že dal pokyn k užívání lesního pozemku v rozporu s lesním zákonem. Žalobce tak dle žalovaného svým úmyslným jednáním ohrozil životní prostředí v lesích, když výkopová zemina je zcela nežádoucí pro růst lesních dřevin, a to zejména z důvodu velmi nízkého obsahu živin a dalších důležitých látek; navezený materiál taktéž negativně ovlivnil vodní poměry na předmětném pozemku i v blízkém okolí.
24. Žalovaný k námitce žalobce, že inspekce rozsah návozu stanovila odhadem, v napadeném rozhodnutí uvedl, že přestože v zápise z inspekčního šetření není uvedeno, jakými nástroji byly rozměry navážky zjišťovány, její rozměry jsou zaznamenány; žalovaný k tomu doplnil, že dle sdělení ČIŽP měření bylo realizováno za pomoci laserového dálkoměru. Dle žalovaného je nepochybné, že zjištěný rozsah záboru předmětného pozemku (950 m²) je značný. Dle žalovaného možná odchylka v přesnosti měření nemůže mít vliv na objektivní posouzení dané věci. Žalovaný konstatoval, že přesnost měření byla dostatečná s ohledem na povahu věci a předmět vedeného správního řízení.
25. Dle žalovaného je z pořízené fotodokumentace (konkrétně z obrázku č. 1) patrné, že návoz zeminy (s délkou 150 m) se nacházel po celé délce jihovýchodní hranice; navážka zeminy sahala až za druhou drobnou vodní plochu nacházející se v severovýchodní části předmětného pozemku (konkrétně obrázek č. 12). Z pořízené fotodokumentace je taktéž zřejmý příčný řez tělesa vzniklého návozem výkopového materiálu ve tvaru lichoběžníku. Žalovaný k určení délky navážky uvedl, že její určení bylo provedeno laserovým dálkoměrem a rozměry jsou zaznamenány v zápise z inspekčního šetření. Žalovaný upřesnil, že předmětná fotodokumentace je doplněním skutečností zjištěných během inspekčního šetření; jejím účelem není přesné zaměření situace na předmětném pozemku. V zápise z inspekčního šetření je také popsána navážka s plošnou výměrou 200 m², která je taktéž patrná z pořízené fotodokumentace. Dle žalovaného je zřejmé, že se jedná o

navezenou zeminu, nejde o plochu, která nebyla návozem zeminy zasažena (konkrétně se jedná o obrázek č. 6, 7 a 9).

26. Žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí konstatoval, že letecké snímky z roku 2013, na které správní orgán prvního stupně ve svém rozhodnutí odkazuje, nejsou součástí spisu; snímky jsou k dispozici na webovém portálu České úřadu zeměměřičského a katastrálního (dále jen „ČÚZK“). Součástí spisu je ovšem fotodokumentace, z níž je patrné (konkrétně z obrázků č. 1 a č. 4), že na předmětném pozemku byly zatopeny živé mladé stromy. Z toho žalovaný dovodil, že se jedná o zvýšenou hladinu vody, neboť jestliže by se jednalo o obvyklou hladinu, žádné stromy by zde nemohly vyrůst. Žalovaný k námitce žalobce, že hladina vody mohla být zvednuta díky jiným vlivům (např. počasím), uvedl, že výpisy z archivu meteorologické stanice nedokazují, že se dešťové srážky v dané oblasti skutečně vyskytovaly, neboť se nenacházejí v blízkosti předmětného pozemku. Stejně tak se žalovaný v napadeném rozhodnutí neztotožnil s domněnkou žalobce, že ke zvednutí hladiny spodní vody došlo v důsledku splavnění Labe; ke splavnění Labe v oblasti Středního Labe dle vyjádření žalovaného došlo v 70. letech 20. století.
27. Žalovaný shrnul, že ve výroku prvostupňového rozhodnutí je jasně uvedeno, že ČIŽP účastníkovi řízení ukládá pokutu dle ust. § 4 písm. a) zákona o ČIŽP a jakým jednáním účastník životní prostředí ohrozil. V odůvodnění prvostupňového rozhodnutí je dostatečně vysvětleno, v čem protiprávní jednání účastníka spočívalo a jakou činností došlo k neoprávněnému používání lesní půdy k jiným účelům než pro plnění funkcí lesa. Dle žalovaného je nepodstatné, že ČIŽP v rozhodnutí neoznačila konkrétní dotčený orgán, jehož měl účastník uvědomit, či získat jeho souhlas (orgán státní správy lesů, konkrétně Městský úřad Kolín, odbor životního prostředí a zemědělství). Žalovaný uzavřel, že pro vedené správní řízení není podstatné, který správní orgán je příslušný k vydání povolení; podstatná je skutečnost, že žalobce svým úmyslným jednáním ohrozil životní prostředí v lesích. Poškození 15 stromů nebylo předmětem správního řízení; popis zahrnutých stromů je popisem jednoho z následků protiprávní činnosti žalobce na předmětném pozemku, spočívající v deponii výkopové zeminy na předmětný pozemek.
28. Žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí dále uvedl, že v odůvodnění prvostupňového rozhodnutí je dostatečně vysvětleno, proč v důsledku protiprávního jednání došlo k ohrožení životního prostředí. Deponováním výkopové zeminy došlo k výraznému ovlivnění vodního režimu a ke znehodnocení původního půdního povrchu. Předmětná navezená zemina totiž dle prohlášení žalobce pochází z výkopových prací ze stavby, tedy z nižších vrstev půdy, kde se již žádný humus nevyskytuje. Dle žalovaného je také z inspekčního šetření zřejmé (s odkazem na fotodokumentaci), že předmětná navezená zemina obsahovala vysoký podíl kamenitého skeletu bez humusu. Kvůli absenci humusové vrstvy je deponovaná výkopová zemina pro pěstování lesních dřevin naprosto nevhodná. Dle žalovaného nebylo nutné zajistit odborné hodnocení složek navezené zeminy, neboť inspektoři ČIŽP mají dostatečné odborné vzdělání a jsou schopni posoudit, co je pro pěstování lesních dřevin vhodné. Žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí zdůraznil, že nutným předpokladem pro to, aby les mohl plnit své funkce, je existence lesního porostu.

29. Žalovaný k námitce žalobce ohledně výše uložené pokuty, tj. k námitce, že správní orgán prvního stupně neposoudil majetkové poměry žalobce a neposoudil, zda tato sankce nebude mít likvidační povahu, v odůvodnění napadeném rozhodnutí uvedl, že z předloženého daňového přiznání nevyplývá nic o dalších majetkových poměrech účastníka. Žalobce ke svým majetkovým poměrům v průběhu správního řízení ničeho netvrdil, svá tvrzení uplatnil až v odvolání. Žalovaný uvedl, že jestliže účastník svou majetkovou situaci nijak konkrétně nedoložil, nebylo možné z údajů, které měl žalovaný k dispozici, dovodit namítaný likvidační charakter pokuty. Samotná uložená pokuta představuje 6 % z maximální možné výše pokuty, která je určena částkou 5.000.000 Kč. Žalovaný tak výši pokuty shledal ve srovnání s možnou horní hranicí pokuty jako nízkou a přiměřenou k prokázanému správnímu deliktu. Dle žalovaného tak správní orgán prvního stupně nepochybil, když se likvidačnímu účinku pokuty v napadeném rozhodnutí výslovně nevěnoval, jelikož na základě obecně dostupných údajů, průběhu samotného řízení a výše uložené pokuty nebylo možné dovodit likvidační účinek pokuty na žalobce. Žalovaný se v napadeném rozhodnutí taktéž vyjádřil k žalobcem provedenému porovnání posuzované věci s podobnými věcmi. Žalovaný k tomu uvedl, že na předmětném pozemku vznikl navezením výkopové zeminy protiprávní stav, jež bude trvat do doby, než bude návoz výkopové zeminy z předmětného pozemku odstraněn. Z toho důvodu není porovnání s ostatními případy odpovídající. Dle žalovaného je stanovení výše sankce v každém správním řízení individuální, proto také zákon o ČIŽP stanovuje pouze horní hranici pokuty. V posuzovaném případě byla dle žalovaného uložena pokuta odpovídající rozsahu a negativnímu dopadu na životní prostředí v lesích. Žalovaný dále uvedl, že pokuta za ohrožení životního prostředí v lesích byla rozdělena mezi tři spoluvlastníky, přičemž každý z těchto spoluvlastníků má práva a povinnosti související s vlastnictvím lesa. Pokuta byla každému z nich uložena ve stejné výši, neboť všichni měli stejný podíl na protiprávním jednání, všichni dali pokyn k navezení zeminy na předmětný pozemek. Rodinné vazby spoluvlastníků nemají vliv na stanovení výše pokuty. Žalovaný v napadeném rozhodnutí zopakoval, že pokuta nebyla uložena pouze na základě spoluvlastnického podílu, ale na základě skutečnosti, že účastník řízení dal spolu s dalšími spoluvlastníky pokyn k návozu výkopové zeminy na předmětný pozemek, tedy k užívání lesního pozemku v rozporu s lesním zákonem.
30. Soud následně napadené rozhodnutí, včetně řízení, které jeho vydání předcházelo, přezkoumal v rozsahu uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán (ust. § 75 odst. 2 věta první s. ř. s.), přičemž vycházel ze skutkového i právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (ust. § 75 odst. 1 s. ř. s.). Soud neshledal žalobu důvodnou.
31. Podle ust. § 11 odst. 1 lesního zákona si každý musí počínat tak, aby nedocházelo k ohrožování nebo poškozování lesů, jakož i objektů a zařízení sloužících hospodaření v lese. Podle odst. 4 citovaného ustanovení nikdo nesmí bez povolení užít lesní pozemky k jiným účelům, pokud tento zákon nestanoví jinak.
32. Podle ust. § 20 odst. 1 písm. b) lesního zákona je v lesích zakázáno provádět terénní úpravy, narušovat půdní kryt, budovat chodníky, stavět oplocení a jiné objekty.
33. Podle ust. § 20 odst. 1 písm. d) lesního zákona je v lesích zakázáno těžit stromy a keře nebo je poškozovat.

Shodu s prvopisem potvrzuje: M. L.

34. Podle ust. § 20 odst. 1 písm. m) lesního zákona je v lesích zakázáno narušovat vodní režim a hrabat stelivo.
35. Podle ust. § 20 odst. 1 písm. o) lesního zákona je v lesích zakázáno znečišťovat les odpady a odpadky.
36. Podle ust. § 4 písm. a) zákona o ČIŽP inspekce uloží pokutu až do výše 5 000 000 Kč právnickým nebo fyzickým osobám, které svým jednáním nebo opomenutím ohrozí nebo poškodí životní prostředí v lesích tím, že neoprávněně používají lesní půdu k jiným účelům než pro plnění funkcí lesů.
37. Městský soud v Praze předně uvádí, že žalobce byl postižen za spáchání jiného správního deliktu – ohrožení životního prostředí v lesích dle ust. § 4 písm. a) zákona o ČIŽP, ve znění účinném do 30. 6. 2017, kterého se měl žalobce dopustit tím, že v březnu 2014 nechal na jižní a jihovýchodní hranici lesního pozemku parc. č. X v k. ú. X bez vědomí a souhlasu dotčených orgánů navézt zeminu z výkopových prací na celkové souvislé ploše 950 m², přičemž mocnost navezené vrstvy výkopového materiálu se pohybovala v rozmezí od 0,5 m až 2 m a navíc při této nedovolené činnosti došlo u 15 stromů k zahrnutí bazálních částí kmenů. Žalobce se dopustil neoprávněného používání lesní půdy k jiným účelům než pro plnění funkcí lesů a ohrožení životního prostředí v lesích, když porušil ust. § 11 odst. 1 a odst. 4, § 20 odst. 1 písm. b), d), m) a o) lesního zákona.
38. Vzhledem k nové právní úpravě správního práva trestního, účinné od 1. 7. 2017, Městský soud v Praze *ex offio* provedl posouzení příznivosti nové právní úpravy. Městský soud v Praze porovnal právní úpravu správního trestání účinnou před tímto datem (tj. účinnou v době spáchání správního deliktu a účinnou v době jeho pravomocného správního potrestání prvostupňovým orgánem a žalovaným jako odvolacím orgánem) s novou právní úpravou správního trestání prizmatem, zda je pozdější právní úprava pro žalobce příznivější (§ 2 odst. 1 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich). Městský soud v Praze shledal, že nová právní úprava není pro žalobce příznivější. Co se týče sankcionování jiného správního deliktu (nyní podle citovaného ustanovení přestupku), se pro žalobce v tomto ohledu ničeho nezměnilo. Nedošlo ke změně v tom smyslu, že by správní potrestání žalobce mohlo být pro něj nově příznivější, ať už v otázce vymezené skutkové podstaty správního deliktu, resp. přestupku, v otázce zavinění, kdy žalovaný shledal zavinění ve formě úmyslu, nebo i v otázce maximální možné výše ukládané pokuty a lhůty, kdy ji lze uložit.
39. Městský soud v Praze následně přistoupil ke konkrétním námitkám žalobce. Městský soud k námitce žalobce ohledně nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí, a to především z důvodu absence leteckých snímků z roku 2013 ve správním spisu a z důvodu uvedení negativních následků spočívajících v zahrnutí bazálních částí 15 stromů jako součásti popisu správního deliktu ve výrokové části prvostupňového rozhodnutí, uvádí, že tyto námitky neshledal důvodnými.
40. Městský soud v Praze nejprve k námitce obecné nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí uvádí, že nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu ve smyslu ust. § 76

odst. 1 písm. a) s. ř. s. spočívá v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, kdy nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu pro nesrozumitelnost má přednost před případnou nepřezkoumatelností pro nedostatek jeho důvodů, neboť důvody rozhodnutí lze zkoumat jen u rozhodnutí srozumitelných (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 7. 2008, č. j. 3 As 51/2007-84, všechna rozhodnutí správních soudů jsou dostupná na www.nssoud.cz). Jako nepřezkoumatelné rozhodnutí pro nesrozumitelnost lze shledat takové rozhodnutí, ze kterého nelze seznat, jak správní orgán vůbec rozhodl, což může být založeno absencí výroku rozhodnutí, nedostatky jazykového vyjádření výroku nebo vnitřní rozpornosti. Takové nedostatky musí zabraňovat porozumění výroku, tj. zabraňovat zjištění, jak správní orgán rozhodl ([redacted], [redacted]; Kocourek, [redacted]; aj. Soudní řád správní: Komentář, [redacted] [Systém ASPI]. ISSN: 2336-517X). Dalším případem nepřezkoumatelnosti rozhodnutí z důvodu nesrozumitelnosti rozhodnutí může být výrok správního orgánu, který nemá oporu v zákoně (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 5. 2003, č. j. 7 A 181/2000-29). Nesrozumitelnost rozhodnutí lze dále spatřovat v případě nesrozumitelnosti odůvodnění rozhodnutí, pokud odůvodnění nedává smysl, který by svědčil o skutkových a právních důvodech, jež správní orgán vedly k vydání rozhodnutí (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 9. 2003, č. j. 7 A 547/2002-24), či v případě rozporu výroku s odůvodněním (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 12. 2003, č. j. 2 Ads 33/2003-78). Pro nedostatek důvodů je rozhodnutí nepřezkoumatelné zejména pro nedostatek důvodů skutkových ([redacted], [redacted]; Kocourek, [redacted]; aj. Soudní řád správní: Komentář, [redacted] [Systém ASPI]. ISSN: 2336-517X), tj. v případě, kdy soud opřel rozhodovací důvody o skutečnosti, které v řízení nebyly zjišťovány, případně byly zjištěné v rozporu se zákonem, či v případě, kdy není seznatelné, zda vůbec nějaké důkazy v řízení byly provedeny (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, sp. zn. 2 Ads 58/2003 - 75). K tomu Městský soud v Praze uvádí, že napadené rozhodnutí a ani prvostupňové rozhodnutí netrpí takovými vadami, které by je činily nepřezkoumatelnými z důvodu nesrozumitelnosti, či pro nedostatek důvodů.

41. Městský soud v Praze se nejprve zabýval konkrétní námitkou žalobce, že správní spis neobsahuje letecké snímky z roku 2013, které byly podkladem pro vydání napadené rozhodnutí (resp. prvostupňového rozhodnutí) a které tak činí napadené rozhodnutí nepřezkoumatelným. K tomu soud uvádí, že označené letecké snímky z roku 2013 ve správním spisu skutečně absentují, a to přesto že dle prvostupňového rozhodnutí byly jedním z podkladů pro závěry o ovlivnění vodního režimu v bezprostředním okolí navážky. Správní orgán prvního stupně s odkazem na předmětné letecké snímky z roku 2013 ve svém rozhodnutí konkrétně uvedl, že „*při porovnání stavu zachyceného na leteckém snímku a stavu, který byl zjištěn v den konání inspekčního šetření, je zřejmé, že navedením výkopového materiálu došlo ke vzednutí hladiny jižního rybníka a zaplacení části lesního pozemku p. č. X v k. ú. X*“. Tato vada nicméně nemohla způsobit nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí. Správní orgán prvního stupně ke svým závěrům o ovlivnění vodního režimu v bezprostředním okolí navážky došel především na základě zjištění učiněných v rámci inspekčního šetření, které správní orgán provedl dne 27. 3. 2014 od 9:30 hod. do 15:00 hod. na lesním pozemku parc. č. X, v k. ú. X. Dle zápisu z inspekčního šetření ze dne 27. 3. 2014, který sepsal inspektor oddělení ochrany lesa a dva referenti Městského úřadu Kolín, odboru životního prostředí a zemědělství, „*při inspekčním šetření bylo zjištěno, že na předmětném lesním pozemku došlo k navedení výkopové zeminy (dále také*

„navážka“), a to při jeho jihovýchodní hranici předmětného lesního pozemku v délce 150 m a šířce 5 m. Na tuto navážku plynule navazovala další, pokračující severním směrem v délce 22 m s plošnou výměrou cca 200 m². Mocnost navážky se pohybovala v rozmezí od 0,5 m při severovýchodním cípu do 2 m při jihovýchodním cípu předmětného lesního pozemku. V jižní části lesního pozemku p. č. X v k. ú. X, kde se navážka dále rozšiřovala severním směrem, docházelo k postupnému snižování její mocnosti až na úroveň původního terénu. Při této činnosti bylo zahrnuto výkopovým materiálem 15 stromů a dále u 4 stromů došlo k odřezání jejich kmenů. Z leteckých snímků pořízených v roce 2013, které jsou v současné době k dispozici na webovém portálu Českého úřadu zeměměřického a katastrálního (www.cuzk.cz), je zřejmé, že na předmětném lesním pozemku se nacházejí dva rybníky, a to v severní a jižní části. Rybník v jižní části těsně sousedí s výše popisovanou navážkou. Při porovnání stavu zachyceného na leteckém snímku v roce 2013 a stavu, který byl zjištěn v den konání inspekčního šetření je zřejmé, že navedením výkopového materiálu došlo ke zvednutí vodní hladiny jižního rybníka a zaplavení části lesního pozemku, p. č. X v k. ú. X. Ze zjištěných skutečností vyplývá, že došlo k výraznému ovlivnění vodního režimu v bezprostředním okolí navážky.“ Ze zápisu z inspekčního šetření ze dne 27. 3. 2014 dále vyplývá, že v rámci inspekčního šetření byla prostřednictvím digitálního fotoaparátu pořízena fotodokumentace, sestávající z 12 ks barevných fotografií (o velikosti A4), s uvedeným datem jejich pořízení. Z těchto fotografií, které zápis z inspekčního šetření ze dne 27. 3. 2014 doplňují, jednoznačně vyplývá, že v bezprostředním okolí navážky došlo k výraznému ovlivnění vodního režimu. Ve zmíněné fotodokumentaci lze vidět, že navážka zeminy, která se barevně a strukturálně odlišuje od zbytku původní části krajiny, do původní krajiny nepatří; dosud není nikterak obrostlá vegetací a původní okolní, převážně zelený, terén převyšuje. Z fotografií je taktéž zřejmé, že došlo ke zvýšení vodní hladiny předmětného rybníka, když voda z rybníka „zatopila“ okolní stromy, které původně jistě nerostly ve vodě; na fotografiích je vidět, že spodní část kmenů několika vzrostlých stromů je nepřírodně ponořena ve vodě rybníka. Provedenou navážkou tak bylo zasaženo do krajinného rázu lesní krajiny. Přestože správní orgán prvního stupně výslovně odkázal na jím provedenou komparaci zjištěného stavu se stavem předcházejícím (v roce 2013), tato provedená komparace není sama o sobě nezbytným podkladem pro zjištění stavu předmětné věci tak, aby o něm nebyly důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad úkonu s požadavky uvedenými v ust. § 2 správního řádu (srov. ust. § 3 správního řádu). Je pravdou, že takto důkladně provedená komparace by jistě vedla k přesnějším závěrům o skutkovém stavu věci, nicméně v tomto případě nebyla nezbytná. Jak bylo uvedeno výše, zjištění, která správní orgán prvního stupně a žalovaný v předmětného zápisu z inspekčního šetření provedli, doplněná o provedenou fotodokumentaci, představují dostatečný podklad pro učinění závěru o skutkovém stavu věci. K provedení komparace tak fakticky nebyl důvod. Ze zápisu z inspekčního šetření a ani z fotografií totiž nevyplývá, že by navážka, která je zachycena na předmětných fotografiích jako zcela „holá“, bez jakýchkoliv byt i náletových dřevin, či jiné vegetace, byla staršího data. Označené letecké snímky z roku 2013 by tak nikterak nebyly způsobilé ovlivnit správnost skutkových zjištění o předmětné navážce na lesní pozemek, z nichž správní orgán prvního stupně v dané věci vycházel. Absence leteckých snímků z roku 2013 tak nepředstavuje vadu řízení ve smyslu ust. § 76 odst. 1 s. ř. s., jež by činila napadené rozhodnutí nepřezkoumatelným. V předmětné věci se tak neuplatní závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 4. 2011, č. j. 1 As 33/2011-58, na který ve své žalobě žalobce odkázal, neboť správní orgán prvního stupně v zápise z inspekčního šetření spolu s

předmětnými fotografiemi, řádně označenými datem jejich pořízení, dostatečně zjistil stav věci, z něž vycházel ve svém rozhodnutí, a umožnil tak správnímu soudu při přezkumu napadeného rozhodnutí vycházet ze skutkového stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (ve smyslu ust. § 75 odst. 1 s. ř. s.).

42. Městský soud v Praze se dále zabýval námitkou žalobce, že správní orgán prvního stupně jako součást popisu správního deliktu v rámci výroku rozhodnutí nesprávně uvedl též zahrnutí bazálních částí 15 ks stromů, čímž způsobil nesrozumitelnost a zmatečnost napadeného rozhodnutí.
43. K této námitce soud uvádí, že judikaturou Nejvyššího správního soudu bylo dovozeno, že v případě rozhodnutí o jiném správním deliktu, na nějž se vztahuje právní úprava zákona obsažená v ust. § 67 až § 76 správního řádu (konkrétně se náležitosti výrokové části rozhodnutí zabývá ust. § 68 odst. 2 správního řádu, dříve ust. § 47 odst. 2 zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení, účinného do 31. 12. 2005), musí výrok rozhodnutí obsahovat popis skutku uvedením místa, času a způsobu spáchání, popřípadě i uvedením jiných skutečností, kterých je třeba k tomu, aby jiný správní delikt nemohl být zaměněn s jiným (usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 1. 2008, sp. zn. 2 As 34/2006 – 73, č. 1546/2008 Sb. NSS). Z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 2. 2005, č. j. 3 Ads 21/2004-55, na který žalobce odkázal, skutečně vyplývá, že jako nesrozumitelné rozhodnutí (o jiném správním deliktu) je třeba považovat především takové rozhodnutí, jehož výrok je vnitřně rozporný, dále takové, ve kterém je obsažen rozpor mezi výrokem a odůvodněním rozhodnutí apod. Tomu ale v posuzovaném případě není. Výrok prvostupňového rozhodnutí obsahuje všechny náležitosti, které jsou na něj kladeny. Ve výrokové části je dostatečně určité označeno místo (na jižní a jihovýchodní hranici lesního pozemku parc. č. X v k. ú. X), uveden čas (v březnu 2014) a způsob spáchání skutku (navezení zeminy z výkopových prací na ploše 950 m²; mocnost výkopového materiálu se pohybovala v rozmezí od 0,5 m do 2 m), který naplňuje zákonné znaky jiného správního deliktu dle ust. § 4 písm. a) zákona o ČIŽP. Je pravdou, že ve výroku prvostupňového rozhodnutí je nesprávně uveden popis negativních následků, které žalobce svým nezákonným jednáním způsobil, a to konkrétně konstatování že „*při této nedovolené činnosti navíc došlo u 15 stromů k zahrnutí bazálních částí kmenů*“, neboť tyto následky nejsou znakem skutkové podstaty jiného správního deliktu dle ust. § 4 písm. a) zákona o ČIŽP. K naplnění skutkové podstaty jiného správního deliktu dle ust. § 4 písm. a) zákona o ČIŽP došlo pouze tím, že žalobce na lesní pozemek navezl zeminu z výkopových prací o výše uvedené ploše a objemu, tímto jednáním ohrozil životní prostředí v lesích, když výkopová zemina byla nežádoucí pro růst dřevin, a navezený materiál měl negativní vliv také na vodní poměry v lese. Správní orgán prvního stupně a ani žalovaný však negativní následky žalobcova jednání, nesprávně zahrnuté do výroku rozhodnutí, nikterak nehodnotil a ani je nepromítnul do stanovené sankce. Nadbytečné uvedení negativních následků ve výroku prvostupňového rozhodnutí tak v tomto případě nezpůsobuje nesrozumitelnost a ani zmatečnost, které by měly za následek nezákonnost rozhodnutí. S ohledem na již výše uvedené dostatečné časové a místní určení a dostatečně vymezený způsob spáchání deliktu lze uzavřít, že je totožnost skutku zachována a skutek není možné zaměnit za skutek jiný. Dle vyjádření žalovaného žádné jiné správní řízení ve věci poškození lesních dřevin proti žalobci vedeno nebylo; žalobce toto vyjádření ničím nezpochybnil. Žalovaný tak napadené rozhodnutí ani nezatížil vadou, když se meritorně

nezabýval odvolacími námitkami žalobce ohledně počtu zahrnutých stromů, neboť jak již bylo výše uvedeno, tento negativní následek žalobcova jednání nebyl pro rozhodnutí správního orgánu ve věci samé jakkoli rozhodný.

44. Městský soud v Praze tak uzavírá, že napadené rozhodnutí kritéria přezkoumatelnosti splňuje. Napadené rozhodnutí netrpí žádnými vadami, které by měly vliv na jeho přezkoumatelnost z důvodu nesrozumitelnosti dle ust. § 76 odst. 1 s. ř. s. a které by z toho důvodu měly vést k jeho zrušení. Jak bude uvedeno dále, městský soud neshledal ani důvod pro zrušení napadeného rozhodnutí pro nedostatek důvodů.
45. Městský soud v Praze se dále zabýval námitkou žalobce, že žalovaný nesprávně posoudil námitku likvidačního charakteru uložené pokuty. Žalobce ve své žalobě odkázal na usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 4. 2010, č. j. 1 As 9/2008-133. Z tohoto sjednacího rozhodnutí Nejvyššího správního soudu žalobce správně vyvozuje, že správní orgány ukládající pokutu za jiný správní delikt jsou povinny přihlédnout k osobním a majetkovým poměrům pachatele, jestliže by pokuta dle osoby pachatele a výše pokuty, kterou lze uložit, mohla mít pro pachatele likvidační charakter. Nejvyšší správní soud tuto povinnost v citovaném rozhodnutí dovodil pro případy, kdy příslušný zákon kritérium osobních a majetkových poměrů pachatele v taxativním výčtu hledisek rozhodných pro určení výše pokuty neuvádí. O tento případ se právě jedná v posuzovaném případě. Ustanovení § 5 odst. 1 zákona o ČIŽP mezi kritéria, ke kterým je správní orgán povinen při určení výše pokuty přihlížet, řadí pouze (demonstrativně) závažnost, způsob, dobu trvání a následky protiprávního jednání; osobní a majetkové poměry pachatele výslovně neuvádí. Správní orgány tak byly povinny se v předmětném správním řízení též zabývat osobními a majetkovými poměry žalobce. Nejvyšší správní soud se v uvedeném rozhodnutí dále zabýval (pro toto řízení podstatnou otázkou), a to jakým způsobem má správní orgán v řízení o jiném správním deliktu v případě potřeby zjišťovat osobní a majetkové poměry pachatele. Nejvyšší správní soud v citovaném rozhodnutí dospěl k závěru, že pravomoci správního orgánu pro zjišťování osobních a majetkových poměrů účastníka řízení o jiném správním deliktu, které správním orgánům poskytuje správní řád (např. v ust. § 50 odst. 1 a § 53 odst. 1 správního řádu), jsou do určité míry omezené dalšími zákony (např. zákonem č. 280/2009 Sb., daňový řád, či zákonem č. 592/1992 Sb., o pojistném na všeobecné zdravotní pojištění, nebo zákonem č. 21/1992 Sb., o bankách atd.). Nejvyšší správní soud tak zdůraznil, že přestože jsou správní orgány vázány ust. § 50 odst. 3 správního řádu a jsou tak povinny zjistit i bez návrhu veškeré rozhodné okolnosti svědčící ve prospěch i v neprospěch toho, komu má být uložena povinnost, současně nesmí v řízení o jiném správním deliktu přehlížet důkazní břemeno pachatele, které pachatel jiného správního deliktu jako účastník řízení nese, pokud jde o prokázání jeho vlastních tvrzení (ust. § 52 správního řádu). Nejvyšší správní soud tak v citovaném rozhodnutí došel k závěru, že *„bude tedy záležet především na účastníku řízení, zda projeví svůj zájem na tom, aby uložená pokuta pro něj neměla likvidační důsledky, tím, že správnímu orgánu poskytne základní údaje o svých osobních a majetkových poměrech a tyto také věrohodným způsobem doloží či umožní správnímu orgánu, aby ověřil jejich pravdivost např. tím, že zbaví pro tento účel výše zmíněné orgány veřejné moci mlčenlivosti.“* (blíže usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 4. 2010, č. j. 1 As 9/2008-133).

46. K tomu městský soud uvádí, že se žalobce ke svým osobním a majetkovým poměrům vyjádřil až v odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí, ve kterém k těmto pouze (na straně 12) namítl, že při ukládání pokuty nebyly posuzovány jeho majetkové poměry. K tomu žalobce označil a předložil přiznání k dani z příjmů za rok 2013, kdy jeho základ daně před zaokrouhlením činil 538 185 Kč. Žalobce současně uvedl, že pečuje o dvě malé děti, z čehož dovodil, že výše uložené sankce významně převyšuje jeho možnosti uhradit pokutu z běžných příjmů. Z předloženého formuláře finančního úřadu nazvaného Přiznání k dani z příjmů fyzických osob za kalendářní rok 2013 se podává, že příjmy žalobce za rok 2013 tvořily příjmy z podnikání v oboru stavební práce a malířství ve výši 2 802 604 Kč a výdaje 2 656 358 Kč, dále příjmy ve výši 1 970 000 Kč a výdaje 1 579 092 Kč za prodej domu; dílčí základ daně z kapitálového majetku tvořila částka 35 000 Kč. Dále se z daňového přiznání podává, že formulář není podepsán a neobsahuje podací razítko finančního úřadu. Žalobce ničeho dalšího ke své majetkové a osobní situaci netvrdil. Žalobce tak správním orgánům nepředložil žádný vypovídající doklad o své celkové majetkové situaci. Z nepodepsaného a současně neorazítkovaného předloženého přiznání k dani z příjmů fyzických osob za rok 2013 není možné věrohodně zjistit skutečné příjmy žalobce za rok 2013. Žalobce správním orgánů ničeho dalšího netvrdil a žádný jiný podklad ke své majetkové situaci nepředložil. Žalobce tak ve správním řízení neuvedl a ani nedoložil další rozhodné skutečnosti o své majetkové situaci, aby si z nich správní orgány mohly učinit dostatečný úsudek o jeho celkové majetkové situaci. Žalobce opomněl uvést, zda disponuje ještě dalším majetkem, např. zda vlastní nějaký nemovitý majetek, movitý majetek větší hodnoty (např. motorové vozidlo), zda disponuje nějakými úsporami, zda a jaký má majetek k podnikání, jakými disponuje bankovními účty, co tvoří jeho náklady na bydlení, dopravu, jaké má závazky (pohledávky a dluhy) a v jaké výši, zda má vyživovací povinnosti a v jaké výši apod. S ohledem na omezené možnosti správních orgánů tak žalovaný z údajů evidovaných v katastru nemovitostí a z mapy vlastnického separátu týkající se předmětné oblasti (viz bod 4 a 5 správního spisu) zjistil, že žalobce vlastní podíl ve výši 1/3 k několika nemovitostem (dalšími spoluvlastníky těchto nemovitostí jsou jeho otec [redacted] a bratr [redacted], každý z nich s podílem ve výši 1/3 ve vztahu k celku), konkrétně k pozemku parc. č. X, X, X, jehož součástí je rodinný dům č. p. X, dále k pozemku parc. č. X a X, vše k. ú. X, zapsáno na LV X, o výměře celkem 5 119 m². Žalobce tyto skutečnosti žalovanému nicméně nesdělil a zamlčel je. Jestliže se žalobce dovolával likvidačního charakteru uložené pokuty, měl správním orgánům dostatečně tvrdit a věrohodně prokázat všechny (i tyto) pro její posouzení rozhodné skutečnosti, tj. své celkové majetkové poměry. Městský soud v Praze tak s ohledem na výše uvedené shledal uloženou sankci v částce 300.000 Kč ve vztahu k majetkovým poměrům žalobce jako přiměřenou, jež nemůže mít pro žalobce likvidační charakter. Je třeba zopakovat, že horní hranice této sankce činí 5 000 000 Kč a uložená pokuta tak představuje skutečně pouze 6 % z maximální výše této sankce.
47. Městský soud v Praze se dále zabýval námitkou žalobce, že napadeným rozhodnutím byla porušena zásada legitimního očekávání a došlo k ignorování dosavadní rozhodovací praxe při ukládání pokut za stejné správní delikty. Zásada legitimního očekávání (ust. § 2 odst. 4 správního řád) je dle právní doktríny vyjádření zásady formální spravedlnosti, podle které má sice každý případ individuální charakter, nicméně všechny případy vykazují určité styčné body a správní orgán je povinen v těchto případech rozhodovat obdobně, či stejně. Současně tato zásada plní funkci určité brzdy vůči zneužívání institutu správního uvážení,

ve kterém je správním orgánům dána jistá svoboda rozhodování s ohledem na konkrétní skutečnosti případu (viz [REDAKCE], Josef: Správní řád: komentář. 2. vydání. Praha: [REDAKCE] – [REDAKCE] POLYGON, 2012, s. 103 a násl. ISBN 978-80-7273-166-4). Zásada legitimního očekávání účastníka správního řízení ovšem není absolutní a je omezována dalšími zásadami, především zásadou legality (ust. § 2 odst. 1 a 2 správního řádu) a zásadou účelnosti a souladu zvoleného řešení s veřejným zájmem (ust. § 2 odst. 4 správního řádu) - blíže rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 3. 2010, č. j. 1 Afs 50/2009 – 233. Správní orgán prvního stupně se ve svém prvostupňovém rozhodnutí zabýval výše uvedenými zákonnými kritérii pro stanovení výše správní pokuty (ust. § 5 odst. 1 zákona o ČIŽP): závažností, dobou trvání, následky protiprávního jednání a způsobem a rozsahem protiprávního jednání. K závažnosti protiprávního konkrétně správní orgán prvního stupně uvedl, že ji spatřuje v navážení výkopového materiálu na pozemek určený k plnění funkcí lesa, a to bez jakékoli souvislosti s hospodařením v lese. K době trvání správní orgán uvedl, že přestože k navezení výkopového materiálu došlo v měsíci březnu, protiprávní činnost žalobce má především dlouhodobé následky. Správní orgán prvního stupně k následkům protiprávního jednání uvedl, že je spatřuje především v nemožnosti pozemku plnit funkce lesa, jestliže bude protiprávní stav na předmětném lesním pozemku přetrvávat, neboť výkopová zemina s absencí humusové složky nemůže poskytovat podmínky pro zdárný růst vegetace a současně toho není schopná ani zaplavená půda. Správní orgán prvního stupně se v případě způsobu a rozsahu protiprávní činnosti konkrétně zabýval tím, že žalobcova činnost spočívala ve svévolném jednání, při kterém nebyly brány ohledy na platné právní předpisy a ani na možný dopad na životní prostředí v lesích. Dále se správní orgán prvního stupně také zabýval tím, že provedený zábor lesní půdy na ploše 950 m² nelze považovat za nevýznamný a nemající dopad na životní prostředí v lesích. Správní orgán prvního stupně shledal rozsah protiprávní činnosti spolu s jeho následky jako velmi významný a znepokojující. Správní orgán prvního stupně ke konkrétní výši uložené pokuty uvedl, že pokutu uložil při dolní hranici z její maximální výše s tím, aby byl postih pro žalobce citelný a odradil jej od dalšího protiprávního jednání. Žalovaný k odvolacím námitkám žalobce o extensivnosti uložené sankce uvedl, že výše ukládané sankce je v každém jednotlivém správním řízení posuzována individuálně. Individuálně je posuzován jiný dopad na životní prostředí v lesích, skutečnost, že se jedná o různé subjekty, přihlíží se k individuálním okolnostem, různým následkům atd. Nadto nelze povinnost orgánů veřejné moci řádně odůvodnit svá rozhodnutí vykládat jako požadavek na detailní odpověď na každou námitku. Správní orgány mohou na určitou námitku reagovat i tím, že v odůvodnění svého rozhodnutí vyjádří názor odlišný od názoru účastníka řízení, nicméně svůj názor přesvědčivě zdůvodní, a tím se s námitkami účastníka řízení vypořádají. Absence podrobné odpovědi na každý argument účastníka v odůvodnění rozhodnutí tak bez dalšího nezpůsobuje nezákonnost rozhodnutí, či dokonce jeho nepřezkoumatelnost. Zejména u velmi obsáhlých podání by takový přístup vedl až k absurdním důsledkům a k porušení zásady efektivy a hospodárnosti řízení. Co je podstatné, aby se orgán veřejné moci vypořádal se všemi základními námitkami účastníka řízení (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2009, č. j. 9 Afs 70/2008-13, rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2011, č. j. 4 Ads 58/2011-72, usnesení Ústavního soudu ze dne 18. 11. 2011 sp. zn. II. ÚS 2774/09 a usnesení Ústavního soudu ze dne 11. 3. 2010 sp. zn. II. ÚS 609/1). Jako nepřezkoumatelné tedy nelze shledat rozhodnutí, v jehož odůvodnění orgán veřejné moci prezentuje názor od názoru účastníka řízení odlišný, kdy

tento svůj názor přesvědčivě zdůvodní, a toto zdůvodnění poskytuje dostatečnou oporu výroku rozhodnutí (srov. nálezy Ústavního soudu ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08, obdobně rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 2. 2015, č. j. 6 As 153/2014-108, ze dne 29. 3. 2013, č. j. 8 Afs 41/2012-50, ze dne 6. 6. 2013, č. j. 1 Afs 44/2013-30, příp. ze dne 3. 7. 2013, č. j. 1 As 17/2013- 50). V posuzované věci správní orgány nevybočily z mezí správního uvážení, když v dostatečném rozsahu posoudily konkrétní okolnosti posuzovaného případu a odůvodnění svého rozhodnutí v části ohledně uložené sankce opřely o úvahy, jež z tohoto posouzení logicky vycházejí. Prvostupňové rozhodnutí a ani napadené rozhodnutí nevykazují žádný znak libovůle, který by byl projevem excesu z diskreční pravomoci správních orgánů.

48. Městský soud v Praze se neztotožnil s názorem žalobce, že by správní orgány ignorovaly svoji dosavadní praxi a napadeným rozhodnutím (dle žalobce excesivní pokutou) se od ní odchýlily. Z žalobcova provedeného srovnání s případy v bodu 3. žaloby (bod 4. tohoto rozsudku) nelze činit závěr, že by napadeným rozhodnutím došlo k nepřijatelnému zásahu do žalobcova legitimního očekávání. V samotných žalobcem označených případech *pod písm. f) a d)* byly pachatelům stejně jako v napadeném rozhodnutí ukládány statisícové sankce. Konkrétně v rozhodnutí *pod písm. f)* uložená pokuta činila 450 000 Kč a v rozhodnutí *pod písm. d)* uložená pokuta činila 375 000 Kč, nikoliv chybně žalobcem uložených 150 000 Kč. Ustálenou praxi správních orgánů za poškozování životního prostředí v lesích ukládat pokuty v řádu statisíců dokládají také další tři rozhodnutí, které žalovaný označil ve svém vyjádření k žalobě (bod 12. tohoto rozsudku). V těchto případech byly ukládány pokuty ve výši 400 000 Kč, ve výši 1 073 000 Kč či ve výši 450 000 Kč.
49. V žalobcem označeném rozhodnutí *pod písm. a)* činila uložená pokuta 100 000 Kč; pokuta byla uložena za zahrnutí části lesního pozemku výkopovou zeminou. V příslušném rozhodnutí (na straně 4 rozhodnutí) správní orgán nicméně zohlednil, že navážka nepředstavuje výrazné ohrožení životního prostředí a že s obcí (pachatelem) bude taktéž zahájeno samostatné správní řízení pro porušení zákona o odpadech. Ve výši pokuty byla také zohledněna snaha pachatele o nápravu protiprávního stavu. Dle Městského soudu v Praze nelze tento případ s posuzovanou věcí srovnávat, neboť v nyní posuzované věci nebyl žalobce trestán za porušení žádného dalšího zákona a za celou dobu probíhajícího správního řízení, trvajícího přibližně dva roky, nesjednal nápravu protiprávního stavu (ačkoli inspekční šetření se uskutečnilo dne 27. 3. 2014 a napadené rozhodnutí bylo vydáno dne 18. 3. 2016), současně žalobce v nyní posuzované věci v porovnání s rozhodnutím *pod bodem a)* ohrozil životní prostředí v lesích závažnějším způsobem, když lesní půdu znehodnotil vodou. Stejně tak ani není dostatečně přiléhavé rozhodnutí *pod písm. b)*, kterým byla fyzické osobě snížena uložená pokuta 50 000 Kč na částku 30 000 Kč. Také v tomto případě bylo rozhodováno na základě jiného skutkového stavu, když pachatel na lesních pozemcích provedl nezákonnou terénní úpravu a stavbu oplocení za účelem záchrany chovu zubra evropského a už v průběhu prvoinstančního řízení činil kroky vedoucí k odstranění nezákonného stavu. Dle ČIŽP lze následky protiprávního jednání v uvedeném případě napravit. Míru poškození životního prostředí v lesích odvolací orgán posoudil jako méně závažnou, neboť oplocování lesa pro zřízení obory nemělo výrazné škodlivé následky. V nyní posuzované věci však žalobce správní delikt nespáchal ve snaze přispět k záchraně ohroženého živočišného druhu, nezačal činit

kroky vedoucí k nápravě protiprávního stavu a nadto ohrozil životní prostředí v lesích závažnějším způsobem (lesní půdu znehodnotil vodou). V případě *rozhodnutí pod písm. c)* se jednalo o uložení pokut ve výši 50.000 Kč za navezení 360 t výkopové zeminy na lesní pozemek, když pokuta byla stanovena při spodní hranici sazby z důvodu, že následky bylo možné při včasné asanaci odstranit; pachatel se v dopise zavázal k odstranění výkopové zeminy a uvedení předmětného pozemku do původního stavu. Tedy i v tomto případě se jednalo o případ od nyní posuzované věci odlišný. Městský soud v Praze dále *k rozhodnutí pod písm. e)*, kterým byla pachateli (fyzické osobě) uložena pokuta ve výši 120 000 Kč za znemožnění plnění funkce lesa na pozemku o výměře přibližně 2 179 m² výkopovou zeminou, uvádí, že přestože byla fyzické osobě uložena pokuta v nižší výši než v nyní posuzované věci, odlišné rozhodnutí za jiných okolností nemůže založit legitimní očekávání žalobce, a to i s ohledem na několikaletý časový odstup, který tato dvě rozhodnutí od sebe dělí. *Rozhodnutí pod písm. g)*, kterým bylo rozhodnuto o uložení pokuty dvěma pachatelům, každému ve výši 60 000 Kč za stavbu budovy na ploše 330 m² lesní půdy, se od nyní posuzované věci taktéž odlišuje. Správní orgán ve věci shledal zejména narušení sociálně-rekreační funkce lesů, která ze samotné povahy věci nepředstavuje pro životní prostředí stejně významnou funkci, jako je tomu v nyní posuzované věci, kdy došlo k narušení funkce ekologické, klimatické, hydrické a půdoochranné, i k narušení vodního režimu. Nadto v případě *rozhodnutí pod písm. g)* byl dotčený lesní pozemek určený k plnění funkcí lesa dodatečně odňat. Stejně tak nelze nyní posuzovanou věc srovnávat s rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 30. 12. 2015, č. j. 9 A 123/2012-71, který žalobce ve své žalobě označil, neboť správní orgán v tamní věci nemajetnému spoluvlastníkovi pozemku uložil pokutu za správní delikt dle § 4 písm. d) zákona o ČIŽP, a to za nesplnění opatření zalesnit holinu na lesním pozemku. Jednalo se tak o skutkově odlišný děj a taktéž o jinou první kvalifikaci. V nyní posuzované věci ani nebylo zjištěno, že by žalobce byl nemajetným. Městský soud v Praze závěrem poukazuje na skutečnost, že žalobcem uvedená rozhodnutí byla vydána v období let 2008 až 2011, tedy v období, jež nyní posuzované věci předcházelo o několik let a výše ukládaných pokut tak reflektovala odlišné socioekonomické poměry v zemi. Výše posuzované pokuty tak zásadně nevybočuje ze shora zjištěného rozpětí, tj. rozpětí od 30 000 Kč do 450 000 Kč (uloženou pokutu ve výši 1 000 Kč dle rozhodnutí Městského soudu v Praze uvedeného shora soud v tomto rozpětí nezohledňoval, s ohledem na její naprosto odlišný skutkový a právní základ). Městský soud v Praze tak neshledal důvodnou ani námitku žalobce, že správní orgány při uložení pokuty žalobci ignorovaly svou dosavadní praxi a napadeným rozhodnutím se od ní odchýlily.

50. Stejně tak Městský soud v Praze neshledal důvodnou námitku žalobce, že napadeným rozhodnutím došlo k porušení zásady individuálního posouzení věci a zásady proporcionality. Jak již bylo uvedeno výše, deliktní jednání žalobce spočívalo v tom, že žalobce souhlasil, aby na předmětný pozemek byla navezena a deponována výkopová zemina. Míra odpovědnosti žalobce za takové jednání, jež naplňuje znaky skutkové podstaty jiného správního deliktu dle ust. § 4 písm. a) zákona o ČIŽP, není vyloučena a ani není snižována skutečností, že shodný souhlas udělili i další dva spoluvlastníci předmětného lesního pozemku. Z pohledu posuzování deliktní odpovědnosti (procesní) netvoří podílové spoluvlastnictví nerozlučné společenství, jehož existence by vylučovala samostatné projednání správního deliktu ve vztahu ke každému pachateli zvlášť, neboť deliktního jednání se může dopustit každá fyzická nebo právnická osoba bez ohledu na její

občanskoprávní postavení a omezení z tohoto statusu případně vyplývající [srov. rozhodnutí Nejvyššího soudu ze dne 28. 6. 2011 sp. zn. 32 Cdo 1675/2011, podle kterého: „Pro posouzení, zda jde o samostatné nebo nerozlučné společenství, je rozhodná povaha předmětu řízení vyplývající z hmotného práva; o nerozlučné společenství jde přitom pouze tam, kde hmotné právo neumožňuje, aby předmět řízení byl projednán samostatně vůči každému ze společníků. Jestliže z hmotněprávních předpisů ani ze smlouvy nevyplývá, že by předmět řízení nemohl být projednán vůči každému ze žalovaných samostatně, jde na jejich straně o společenství samostatné podle ustanovení § 91 odst. 1 o. s. ř.“. Význam právní úpravy institutu spoluvlastnictví se promítá v oblasti soukromoprávních vztahů a do veřejnoprávní oblasti správního trestání nepřesahuje. Na místě tak není námitka, že žádný ze spoluvlastníků nemůže sám rozhodovat o společné věci a že by pokuta měla zohledňovat velikost spoluvlastnického podílu. Jak žalovaný přiléhavě upozornil, postih jednoho (deliktního) jednání jako celku a „rovnoměrné rozdělení“ sankce mezi pachatele takového deliktu není souladné se základními zásadami trestního práva při ukládání trestu, neboť každý pachatel odpovídá za protiprávní jednání samostatně. Pro stanovení výše pokuty za správní delikt, kterého se dopustil žalobce, tak nemůže být určující počet spoluvlastníků předmětného pozemku, ani velikost jejich spoluvlastnických podílů. Uložená pokuta ani nepředstavuje náhradu ekologické újmy, jak správně poukázal žalovaný. Správní trestání sleduje účel efektivního (preventivně předstižného) postihu deliktního jednání. Aby pokuta za jiný správní delikt splnila svůj účel (z pohledu individuální i generální prevence) a pachatele odradila od dalšího (nového) protiprávního jednání (represivní funkce sankce), musí představovat citelný zásah do majetkové sféry (každého) pachatele. Žalovaný i správní orgán prvního stupně v souladu s těmito hledisky správně rozhodli dle zásad individuálního posouzení věci o výši uložené sankce. Námitku žalobce o citelném postihu „jedné rodiny“ soud posoudil jako velmi obecnou, tato námitka pouze konstatovala příbuzenský vztah mezi spoluvlastníky předmětného pozemku. Bylo na žalobci, aby dostatečně tvrdil, jakou (ekonomicky provázanou) podobu mají vztahy v jeho rodině a jakým konkrétním způsobem se pokuty uložené dalším spoluvlastníkům promítly (také) v majetkové sféře žalobce. Městský soud tak uzavírá, že výše uložené pokuty dostatečně reflektuje skutkové okolnosti posuzovaného případu a ze strany žalovaného, ani orgánu prvního stupně tak k porušení zásady proporcionality nedošlo.

51. Městský soud v Praze se dále zabýval námitkou žalobce spočívající v tvrzeném nesouladu skutkových zjištění s provedeným dokazováním. V této souvislosti soud připomíná, že správní orgán je povinen zjistit stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro to, aby přijaté řešení bylo v souladu s veřejným zájmem a aby odpovídalo okolnostem případu (ust. § 2 odst. 4 a § 3 správního řádu). Žalovaný ve věci došel k závěru, že žalobce spáchal správní delikt dle ust. § 4 písm. a) zákona o ČIŽP, když bez vědomí a souhlasu dotčených orgánů nechal na lesní pozemek navézt zeminu z výkopových prací na souvislé ploše o celkové výměře 950 m² s mocností, jež se pohybovala v rozmezí od 0,5 m do 2 m. Námitka žalobce ve správním řízení spočívala pouze v obecném tvrzení, že navezená zemina nepřesáhla takový rozsah, aby pro provedení opravy hráze drobné vodní plochy poškozené nutriemi bylo nutné provést nějaký formální krok. Stejně tak žalobce v žalobě neuvedl konkrétní námitky, kterými by závěr správního orgánu o plošné výměře a objemu navážky zpochybnil. V zápisu z inspekčního šetření jsou rozměry navážky, včetně její mocnosti výslovně uvedeny (k tomu viz bod 41. tohoto rozsudku). Z těchto zjištěných skutečností také správní orgán

prvního stupně vycházel. Nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí nemůže způsobit skutečnost, že v zápisu z inspekčního šetření absentuje zmínka, jakým konkrétním způsobem bylo měření provedeno, tedy že v posuzované věci bylo prováděno laserovým dálkoměrem, a stejně tak nemá na nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí vliv skutečnost, že součástí správního spisu není záznam o tomto měření. Žalobce nesprávnost výsledků měření žádným věrohodným argumentem nezpochybnil, přestože měl možnost se vyjádřit k podkladům pro vydání rozhodnutí, mezi kterými byla předmětná fotodokumentace i zápis z inspekčního šetření, v němž byly vyčerpávajícím způsobem zachyceny údaje o zjištěném skutkovém stavu. Nedošlo tak ke zkrácení práva žalobce jako účastníka řízení vyjádřit se k podkladům rozhodnutí. Laserový dálkoměr ze své podstaty slouží ke zjištění délky určitého úseku. Délka, resp. rozměry navážky výkopové zeminy byly dostatečně zjištěny, jak je uvedeno v zápisu z inspekčního šetření, doplněného i o fotodokumentaci. Žalobce nicméně výsledek měření nikterak důvodně nerozporoval, soudu tak není zřejmé, jaký význam by záznam z tohoto měření měl pro žalobce mít. Nadto dle názoru soudu standardní laserový dálkoměr obvykle ani nedisponuje funkcí archivace naměřených údajů a jejich následného přenosu do jiného média umožňujícího hmotné zachycení naměřených hodnot. Městský soud v Praze tak ani tuto námitku žalobce neshledal jako důvodnou.

52. S námitkou žalobce ohledně nepřezkoumatelnosti skutkového závěru správního orgánu o ovlivnění vodního režimu z důvodu absence leteckých snímků pořízených v roce 2013 se již městský soud vypořádal v bodu 41. tohoto rozsudku. K tomu jen Městský soud dodává, že samotná fotodokumentace z inspekčního šetření konaného dne 27. 3. 2014 ve spojení se zápisem z inspekčního šetření ze dne 27. 3. 2014 dostatečně prokazuje, že v předmětném území došlo k významnému ovlivnění vodního režimu, a to i bez ve správním spise chybějících leteckých snímků dané lokality z roku 2013.
53. K námitce žalobce ohledně nesprávnosti skutkového závěru správních orgánů o nevhodnosti navezené zeminy pro pěstování lesních dřevin městský soud uvádí, že správní orgán prvního stupně a žalovaný nepochybili, když ze zjištění, že navezená zemina pocházela z výkopových prací ze stavby, a tedy zahrnovala i nižší vrstvy půdy, kde se žádný humus, tj. úrodná složka zeminy vhodná pro pěstování lesních dřevin, nenachází, dovodili, že došlo ke znehodnocení původního půdního povrchu lesního pozemku. Vysoký podíl kamenitého skeletu, který není vhodný k použití na lesních pozemcích, je zcela zřejmý ze všech fotografií fotodokumentace založené ve správním spise. Žalobcův požadavek na odborné posouzení ve formě rozboru uložené zeminy tak soud shledal jako nadbytečný, a to s ohledem na velmi obecně pojatou námitku žalobce, jež neobsahuje bližší věcnou argumentaci, jež by byla způsobila vyvrátit, či alespoň zpochybnit závěr správních orgánů o nevhodnosti použití zeminy z výkopových prací na lesních pozemcích. Městský soud v Praze se taktéž ztotožnil s názorem žalovaného, že ČIŽP s ohledem na svou činnost disponuje po odborné stránce dostatečně kvalifikovanými inspektory, kteří jsou se svými odbornými znalostmi schopni dostatečně vyhodnocovat dopady protiprávního jednání na životní prostředí. Obecně formulovaná námitka žalobce ohledně absence rozboru uložené zeminy tak nemůže závěry těchto kvalifikovaných osob zpochybnit. Nadto je žalobce jako vlastník lesa při hospodaření v lese povinen vedle dalších povinností v souladu s ust. § 11 odst. 2 lesního zákona usilovat o to, aby funkce lesa byly zachovány a aby byl zachován genofond lesních

dřevin. Jestliže tedy měl žalobce v úmyslu spolu s dalšími spoluvlastníky opravit hráz poškozenou nutriemi, měl nejprve prověřit, zda tato zemina nebude v lese narušovat půdní kryt (ust. § 20 odst. 1 písm. b) lesního zákona). V takovém případě pak mohl ve správním řízení předložit důkaz k tvrzení, že navezená zemina svým složením funkce lesa neohroží. Žalobce však svých povinností nedostál.

54. K námitce žalobce, že ze souhlasného prohlášení spoluvlastníků ze dne 28. 5. 2014 nelze dovodit, že by se jeho pokyn (projev vůle) vztahoval k souhlasu s uložením skutečně deponovaného množství zeminy na předmětném lesním pozemku, Městský soud v Praze uvádí, že toto tvrzení žalobce neodpovídá obsahu uvedené listiny. V předmětné prohlášení spoluvlastníků žalobce spolu s dalšími dvěma spoluvlastníky předmětného pozemku výslovně uvedli a svým podpisem stvrdili, „že na základě dohody se společností *Porr a.s.* dali pokyn k přesunu zeminy za účelem úpravy drobných vodních ploch určených k plnění funkcí lesa [...] ze stavby X – [redacted] – kNN, [...] na níž souběžně započali výkopové práce“. Žalobce rozsah zeminy, která se měla navézt na předmětný pozemek, ani způsob navážky v prohlášení nijak nespecifikoval, ani neomezil (a stejně tak neučinili ani další spoluvlastníci). Městský soud v Praze pak pokládá za důležité zdůraznit, že v tomto prohlášení spoluvlastníků není ani zmínka o úmyslu žalobce a dalších spoluvlastníků opravit stávající hráz, která byla poškozena nutriemi, navezením zeminy na předmětný pozemek. O opravě drobných vodních ploch jako důvodu navážky zeminy na předmětný lesní pozemek sice hovoří otec žalobce ve „vyjádření před vydáním rozhodnutí správního řízení“ ze dne 1. 5. 2014, ve kterém se omlouvá za problémy, jež způsobil „navezením zeminy na svůj pozemek v úmyslu opravit stávající hráz, která byla poškozena nutriemi“. Tato listina však byla vytvořena až po již proběhlém inspekčním šetření a zahájení správního řízení. O opravě drobných vodních ploch v této souvislosti nehovoří ani čestné prohlášení žalobce a dalších spoluvlastníků ze dne 3. 6. 2013, ve kterém všichni tito spoluvlastníci pouze vyslovují souhlas „k navážení zeminy ze stavby *Kanalizace Týnec nad Labem*“ na předmětný pozemek, aniž by množství navážené zeminy jakkoliv omezili. Z uvedených listin (čestné prohlášení ze dne 3. 6. 2013, vyjádření před vydáním rozhodnutí ze dne 1. 5. 2014 a prohlášení spoluvlastníků ze dne 28. 5. 2014) není jakkoli zřejmé, že by žalobce, či další spoluvlastníci na straně jedné s třetí osobou na straně druhé (např. se zhotovitelem, či jinak určenou smluvní stranou) uzavřeli jakoukoli smlouvu vymezující práva a povinnosti ve vztahu k uvažované opravě hráze rybníka (např. smlouvu o dílo); žalobce tuto skutečnost ani netvrdil. Nicméně ani smlouvou nemůže bez dalšího dojít k přenosu veřejnoprávní odpovědnosti na další osobu (srov. rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 6. 2011 č. j. 3 As 11/2011-69). Městský soud v Praze v posuzovaném případě neshledal důvodnou ani námitku žalobce, že se správní orgány nezabývaly otázkou, do jaké míry šlo o exces třetí osoby navážející zeminu na předmětný pozemek. Žalobce nemůže odpovědnosti za předmětný správní delikt zprostit ani skutečnost, že zeminu na předmětný pozemek fakticky dovezla třetí osoba (stavební společnost) na pokyn žalobce a dalších dvou spoluvlastníků tohoto pozemku, když k transportu zeminy došlo na základě výslovného pokynu a rozhodnutí žalobce. Je třeba proto odmítnout i argumentaci, že se žalobce deliktního jednání nemohl dopustit, když sám (fyzicky) zeminu na pozemek nedovezl. V případě předmětného správního deliktu se jedná o odpovědnost objektivní, tedy subjekt odpovídá za způsobený následek bez ohledu na zavinění (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 6. 2017, sp. zn. 3 As 258/2016-53). Je tedy lichá i námitka žalobce, že z obsahu souhlasného prohlášení

nelze činit závěr o úmyslném jednání. Delikt ní odpovědnost žalobce není snížena ani skutečností, že žalobce nestanovil konkrétní podmínky, za kterých má být navážka na předmětném lesním pozemku třetí osobou provedena. Ba naopak, žalobce měl s ohledem na své povinnosti vlastníka lesa jednat tak, aby nedocházelo k ohrožování a poškozování lesů, konkrétně měl povinnost vyvarovat se užívání lesního pozemku k jiným než zákonem stanoveným účelům (ust. § 11 odst. 1 a 4 lesního zákona). Z tohoto pohledu je tak nezodpovědný přístup žalobce k navážce zeminy na předmětný lesní pozemek o to závažnější. Městský soud v Praze ve shodě se správním orgánem prvního stupně upozorňuje, že žalobce měl především vzít v potaz skutečnost, že předmětná výkopová zemina spadá pod pojem odpad, se kterým je nutno nakládat v režimu stanoveném zákonem č. 185/2001 Sb., o odpadech a o změně některých dalších zákonů (ust. § 2 odst. 3 a *contrario* zákona o odpadech). Městský soud v Praze se neztotožnil ani s názorem žalobce, podle něhož je pokyn, či souhlas vykazující znaky správního deliktu neplatným projevem vůle bez vztahu k osobě provádějící navážku zeminy. Takový přístup by zcela popíral základní princip správního trestání, kterým je postih jednání, které porušuje (v intenzitě předvídané zákonem) normy v oblasti veřejného práva. Kromě toho institut platnosti, či neplatnosti projevu vůle (právního jednání) nachází své místo pouze v oblasti soukromoprávních poměrů; vadný projev vůle tak může mít své důsledky pouze v soukromé sféře účastníků těchto vztahů.

55. Žalobce tedy se svými námitkami neuspěl. Jelikož v řízení o žalobě nevyšly najevo žádné vady, k nimž je nutno přihlížet z úřední povinnosti, Městský soud v Praze zamítl žalobu jako nedůvodnou.
56. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud v souladu s ust. § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch, a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení; žalovanému pak v řízení o žalobě nevznikly žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem [REDAKCE], a to v tolika vyhotoveních (podává-li se v listinné podobě), aby jedno zůstalo soudu a každý účastník dostal jeden stejnopis. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v ust. § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje,

vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha dne 17. června 2020

JUDr. Ladislav Hejtmánek v. r.
předseda senátu